

— Φοβούμαι· τί κάμνομεν; ἐπανελάβε.
— Σὺς ἀγαπῶ, τῇ εἶπεν ἐκεῖνος, καὶ εἵμαι πρόθυμος νὰ δώσω τὴν ζωὴν μου χάριν ὑμῶν.

Ἐκεῖνη ἐφρικίανεν αὐτὴς, ὥσπερ ἐπλήγη εἰς τὴν καρδίαν, καὶ ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Τὰ πάντα ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἐξήρτηται, εἶπεν.

— Ἀλλὰ μὲ ἀγαπάτε, Ἐλίζα; Θὰ εὐτυχίσωμεν.

Ἐκεῖνη κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμοὺς, οὗτος δὲ τὴν εἴκισε σιγὰ πρὸς ἑαυτὸν, καὶ τὸ μέτωπον τῆς νεάνιδος ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ. . . Ἐκεῖνος ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς καὶ ἀνεζήτησε τὰ χεῖλη τῆς...

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὁ Λαβρέτσκις εὐρίσκετο εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου, ἣν εὖρε κεκλεισμένην, δι' ἣν ἀναγκάσθη νὰ περὶδῃ ἀνωθεν τοῦ περιβόλου. Ἐπανήλθεν εἰς τὴν πόλιν, διαβάς τὰς σιωπηρὰς ὁδούς. Αἰσθημα ἀρρήτου καὶ ἀπείρου χαρὰς ἐπλήρου τὴν ψυχὴν του. Ἀπασαί αἱ ἀμφιβολίαι του διεσκεδάσθησαν τοῦ λοιποῦ.

— Ἐξαφανίσθητι, ὦ μέλλον, σκοτεινὴ ὀπτασία! διελογίζετο. Μὲ ἀγαπᾷ καὶ εἶναι ἰδική μου.

Αἰφνης ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσεν ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς του μαγικοὺς καὶ θριαμβευτικοὺς ἤχους. Ἔστη· οἱ ἤχοι ἀντήχησαν μεγαλοπρεπέστεροι ἔτι. Διεχέοντο ὡς ἀρμονικὸς χεῖμαρρος, ἐφαίνετο δὲ εἰς αὐτὸν ὅτι ἐφαλλον καὶ διηγούντο ἅπασαν τὴν εὐτυχίαν του. Ἐστράφη· οἱ ἤχοι προήρχοντο ἀπὸ δύο παραθύρων οἰκίσκου τινός.

— Ὁ Λέμ! ἀνέκραξεν ὁ Λαβρέτσκις, ὁρμήσας πρὸς τὴν οἰκίαν. Λέμ! Λέμ! ἐπανελάβε γεγωνυῖα τῇ φωνῇ.

Οἱ ἤχοι ἐσταμάτησαν καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ γηραιοῦ μουσικοῦ, φοροῦντος τὸν κοιτωνίτην του, μὲ τὴν κόμην ἐν ἀταξίᾳ καὶ μὲ ἀποκεκαλυμμένον τὸ στήθος ἐφάνη εἰς τὸ παράθυρον.

— Ἀ! ἄ! εἶπεν ὑπερῆφάνως, σεῖς εἰσθε;

— Χριστόφορε Θεοδώροδιτε, ποία εἶναι ἡ θαυμασία αὐτῇ μουσικῇ; Ἀφυσὸν με νὰ εἰσέλθω, σὲ παρακαλῶ.

Ὁ γέρων χωρὶς ν' ἀποκριθῇ, τῷ ἔρριψε τὸ κλειδίον τῆς θύρας του. Ὁ Λαβρέτσκις ὤρμησεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ εἰσελθὼν ἤθελε νὰ ριφθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Λέμ, ἀλλ' ἐκεῖνος σταματήσας αὐτὸν δι' ἀγερῶχου ὕφους τῷ ἐπέδειξεν ἔδραν τινά.

— Καθίστατε σεῖς, ἀκούσατε σεῖς! ἀνέκραξε ῥωσιστί.

Ἐκάθησε πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου, ἐθεώρησε περὶ αὐτοῦ διὰ ἀγερῶχου καὶ σοβαροῦ βλέμματος καὶ ἤρξατο.

Πρὸ πολλοῦ ὁ Λαβρέτσκις οὐδὲν ὅμοιον ἤκουσεν. Ἀπὸ τοῦ πρώτου ἤχου γλυκεῖα καὶ περιπαθῆς μελωδία ἐπλήρου τὴν ψυχὴν ἀνέβλυζε πλήρης ζέσεως, καλλογῆς, μέθης, καὶ ἀπέπνεεν ἀθάνατον θλιψίν. Ὁ Λαβρέτσκις ὠρθώθη καὶ ὀρθος, ὡχρός, ἐφρικία ἐξ ἐνθουσιασμοῦ· οἱ ἤχοι ἐκεῖνοι ἐσέδυνον εἰς τὴν ψυχὴν του, συγκεκνημένον ἔτι ἐκ τῆς ἐρωτικῆς εὐτυχίας.

— Ἀκόμῃ! ἀκόμῃ! ἀνέκραξε διὰ συν-

τετριμμένης φωνῆς, μετὰ τὸν τελευταῖον ἤχον.

Ὁ γέρων ἐθεώρησεν αὐτὸν διὰ μεγαλοπρεποῦς βλέμματος, ἐπλήξε τὸ στήθος του καὶ τῷ εἶπε βραδέως εἰς τὴν μητρικὴν του γλῶσσαν·

— Ἐγὼ τὸ ἔκαμον αὐτό, διότι εἶμαι μέγας μουσικός!

Καὶ ἐκ δευτέρου ἔκρουσε τὴν μεγαλοπρεπῆ σύνθεσίν του. Ἐν τῷ δωματίῳ δὲν ὑπῆρχε φῶς· ἡ λάμψις τῆς πρὸ ὀλίγου ἀνατειλῆσης σελήνης ὠλίσθαινε πλαγίως διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου· ὁ ἀὴρ ἔδανε ἴτο ἀρμονικῶς· τὸ μικρὸν σκοτεινὸν δωμάτιον ἐφαίνετο μεστὸν ἀκτίνων, ἡ δὲ κεφαλὴ τοῦ γέροντος ὠρθοῦτο ὑψηλὰ καὶ ἐμπεπνευσμένη ἐν τῷ ἀργυρῷ σκιάφωτι. Ὁ Λαβρέτσκις πλησιάζας τὸν ἐσφιγξεν εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ὁ Λέμ δὲν ἀνταπεκρίθη εἰς τὰς περιπτώξεις αὐτοῦ, ἀλλ' ἐζήτησε μαλιστα νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ διὰ τοῦ ἀγκῶνος. Ἐπὶ πολὺ τὸν ἐθεώρησεν ἀκίνητος, μὲ αὐστηρὸν καὶ μονοῦ ἀπειλητικὸν ὄφρος.

— Ἀ! ἄ! ἐπανελάβε δὲς.

Τέλος τὸ μέτωπόν του αἰθρίασεν, ἐπανελάβε τὴν γαλήνην του, ἀπεκρίθη διὰ μειδιάματος εἰς τὰ θερμὰ συγχαρητήρια τοῦ Λαβρέτσκι, εἰτα ἤρξατο νὰ κλαίῃ, ὁλολύζων δίκην παιδίου.

— Παράδοξον, εἶπε, πῶς ἀκριβῶς ἤλθετε αὐτὴν τὴν στιγμὴν. Ἀλλ' εἰξεύρω, εἰξεύρω τὰ πάντα.

— Εἰξεύρεις τὰ πάντα; εἶπεν ὁ Λαβρέτσκις ἐκπληκτος.

— Μὲ ἠκούσατε, ἀπεκρίθη ὁ Λέμ, δὲν ἐνοήσατε λοιπὸν ὅτι εἰξεύρω τὰ πάντα; Ὁ Λαβρέτσκις δὲν ἠδυνήθη νὰ κοιμηθῇ καθ' ἅπασαν τὴν νύκτα, ἀλλ' ἔμεινε καθήμενος ἐπὶ τῆς κλίνης του. Καὶ ἡ Ἐλίζα ἐπίσης δὲν ἐκοιμάτο· προσηύχετο.

*Ἐπεται συνέχεια.

**B.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΟΥΒΡΕΥΙΛ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Τὴν ἐπαύριον ὁ δούξ τῆς Βουργονδίας εἰσῆρχετο θριαμβευτικῶς εἰς Παρισίους μετὰ τῆς βασιλείας τῆς Ἰσαβέλλας, οὗς ὁ λαὸς ὑπέδεχθη μετ' ἀπείρου χαρὰς καὶ ἀγαλλιάσεως καὶ πρὸ πάντων, ὡς λέγουσιν ἱστορικοὶ τινες, αὐτὸς ὁ βασιλεὺς.

Τὸ αὐτὸ ἐκεῖνο ἐσπέρας τῆς εἰς Παρισίους εἰσόδου τοῦ δουκὸς τῆς Βουργονδίας, εἰς ἐκ τῶν ἀξιοματικῶν αὐτοῦ τῷ ἀνήγειλεν ὅτι εἰς τῶν κυριωτέρων ἀρχηγῶν τῆς στάσεως, ὁ δῆμιος Καπελούζος, ἐπεθύμει νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς αὐτόν.

Ὁ δούξ ὠχρίσας πάραυτα καὶ μειδιάμαστανικὸν ἀνῆλθεν ἐπὶ τῶν χειλέων του.

— Ὁ Καπελούζος εἶπες;

— Ναί, Ὑψηλότατε. Νὰ τὸν διώξω;

— Ὁχι, διόλου! . . . ἀπ' ἐναντίας αὐς ἔλθῃ.

Ὁ ἀξιοματικὸς ἐξῆλθε καὶ μετ' ὀλίγον εἰσῆγαγε τὸν Καπελούζον.

— Ἄφες μας μόνους! εἶπεν ὁ δούξ μόλις ἰδὼν τὸν δῆμιον.

Ὅτε δ' ἔμειναν μόνοι:

— Τί με θέλεις; εἶπε ξηρῶς Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος.

— Νὰ συνομιλήσω μεθ' ὑμῶν ὀλίγας στιγμὰς, Ὑψηλότατε. . . θὰ εἶνε ἡ μόνη ἀνταμοιβή μου δι' ὅσα ἐμύχθησα ὑπὲρ τῆς εἰς Παρισίους εἰσόδου σας.

— Δέν σοι ἔδωκα τὴν χεῖρά μου ἐνώπιον ὅλου τοῦ κόσμου, δέν εἶνε ἀρκετὸν αὐτό, Καπελούζε;

— Μεγάλῃ τιμῇ . . . δι' ἓνα πτωχὸν δῆμιον. . .

Ὁ δούξ ἐφρικίανεν ἐξ ὀργῆς.

— Ἀλλ' ἡ ὁποία δέν εἶνε ἀρκετὴ δι' ἐμέ. . . Ὅταν θὰ σοι εἴπω λέξεις τινὰς ἀφορώσας τὸ παρελθόν, τὸ ὅποτον ὑπῆρξε δι' ἡμᾶς κοινόν, τότε πλέον θὰ ἐξοφλήσωμεν, Ὑψηλότατε. . .

— Ὁμίλει λοιπόν. . . σὲ ἀκούω. . .

— Ἰδοῦ, Ὑψηλότατε. Ἡ ἱστορία, τὴν ὁποίαν θὰ σας ὑπενθυμίσω, ἔλαβε χώραν εἰς Διζόνην, πρὸ εἰκοσι καὶ ἑξ περιποῦ ἐτῶν, δηλαδὴ καθ' ἣν ἐποχὴν ἦσο ἀκόμη κόμης τῆς Νεβέρης. Πτωχὸς τις στρατιώτης, ὁ ὅποιος ἦτο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πατρὸς σου καὶ ὁ ὅποιος ὠνομαζετο Πέτρος Γεράρδος, εἶχεν ὠραίαν τινὰ ἀδελφὴν, ὠνομαζομένην Αἰμέττην.

— Αἰμέττην. . . εἶπεν ὁ δούξ ὠχρίσας. . . Αἰμέττην! . . .

— Ὁ κόμης τῆς Νεβέρης ἠράσθη τῆς ἀτυχοῦς ταύτης νέας, ἡ ὁποία ἀπέθανεν ἐκ τοῦ ἔρωτος τούτου, ἐνόχου διττῶς, διότι ὁ κόμης ἦτο νυμφευμένος· κατόπιν, ὅτε ὁ ἀδελφὸς τῆς νέας ἠθέλησε νὰ ἐκδικηθῇ τὴν ἀδελφὴν του καὶ ν' ἀποπλύνῃ ἀπὸ τοῦ προσώπου του τὸν ρύπον τῆς ἀτιμίας, τὸν ὅποιον εἶχεν ἐγκολάσει ἐπ' αὐτοῦ ὁ κόμης, οὗτος τὸν συνέλαβε, τὸν ἐφυλάκισε καὶ τὸν κατεδίκασεν εἰς τὴν ἀτιμωτικὴν ποινὴν τῆς μαστιγώσεως!

— Καὶ πῶς γνωρίζεις ὅλ' αὐτά; ἀνέκραξε τεταραγμένος Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος.

— Εἶσαι ὁ κόμης τῆς Νεβέρης. . . ὁ ἀθλιὸς ἐκεῖνος κόμης! . . . καὶ ἐγὼ εἶμαι ὁ Πέτρος Γεράρδος! . . .

Ὁ δούξ ὠπισθοχώρησεν ἔντρομος ἀπέναντι τοῦ φλογόδου βλέμματος τοῦ Καπελούζου.

— Σὺ! ἐφίθυρσε, σὺ εἶσαι ὁ Πέτρος Γεράρδος. . . ὁ ἀδελφὸς τῆς Αἰμέττης! . . .

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος.

Καὶ ἐν ἁκαρεῖ, ἀποβαλὼν τὰ ἐνδύματά του, ἔδειξεν αὐτῷ γυμνὴν τὴν ὠμοπλάτην του, ἐφ' ἣς ἦσαν ἀνεξιτήτως ἐγκεχαράγμένα τὰ στίγματα τοῦ δημίου.

— Ὁ Πέτρος Γεράρδος ἐξῆφανίσθη, ἐξηκολούθησεν ὁ Καπελούζος, ἀλλ' ἐννοεῖς ὅτι θὰ ἐκδικηθῇ. . .

— Θὰ ἐκδικηθῇ;

— Ναί. . . θὰ ἐκδικηθῇ.

— Καί. . . τίνι τρόπῳ; ἠρώτησε ρίψας φλογερὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ Καπελούζου.

— Ὁ κόμης τῆς Νεβέρης, ὅστις κατόπι μετωνομάσθη Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος, εἶχε μίαν θυγατέρα.

Τὸ μέτωπον τοῦ δουκὸς ἐπληρώθη ψυχροῦ ἰδρωτός.

— Μίαν θυγατέρα ;... εἶπε ... ναι ... ἐν ἀτυχῆς βρέφος, τὸ ὁποῖον ἐξηφανίσθη ... τὸ ὁποῖον δὲν ἐδυνήθη ν' ἀνεύρω, μὲ ὅλας μου τὰς ἐρεῦνας ... καὶ τὸ ὁποῖον τόσον καιρὸν ἐθρήνησα !...

— Αὐτὸ τὸ βρέφος ... ἐγὼ σοὶ τὸ ἤρπασα, Ὑψηλότατε ...

Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος ἐξέβαλε κραυγὴν φοβεράν.

— Σὺ ! ἀθλίε ! ... σὺ ! ... καὶ τί τὸ ἔκαμες ; ... πρὸς ποῖον σκοπὸν τὸ ἐκλεψες ; ... ποῦ τὸ ἔχεις τώρα ;

Ὁ Καπελούζος ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ ἔρριψε φλογερὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ θύματός του, ἐπὶ τοῦ κατηραμένου ἐκείνου δουκός, αἰσθανόμενος εἰς τὰ μύχια τῆς καρδίας του ἀνέκφραστον ἀγαλλίασιν διὰ τὴν ἐκδίκησιν ταύτην, τὴν ὁποῖαν τοσοῦτον καιρὸν ἀνέμενεν.

— Ω ! ναι ... ἀπόδος μοι τὸ τέκνον μου ... τὴν θυγατέρα μου ! ... καὶ θὰ σε καταστήσω μέγαν καὶ πολὺν ... θὰ σοὶ δώσω τοὺς θησαυροὺς μου ... θὰ σε ὀνομάσω ἀρχηγὸν τῶν στρατευμάτων μου !... καὶ θὰ ταπεινωθῶ ἐνώπιόν σου ... θὰ ζητήσω παρὰ σοῦ συγγνώμην διὰ τὸ νεανικόν μου ἐκείνο παράπτωμα ... καὶ θὰ ἀσπασθῶν τὰ κράσπεδα τῶν ἐνδυμάτων σου οἱ εὐγενέστεροι πρίγκιπες τῆς Εὐρώπης !...

Ὁ Καπελούζος ἤσθάνθη ἀνακούφισιν ἐπὶ τοιοῦτῳ θριάμβῳ !...

— Δοῦξ Ἰωάννη τῆς Βουργουνδίας ! εἶπε διὰ φωνῆς κεραυνοβόλου καὶ ἀγρίας, οἱ τάφοι δὲν ἀποδίδουσι τοὺς νεκροὺς των ! Κόμη τῆς Νεβέρης, ἡ θυγάτηρ σου ἀπέθανε πρὸ δέκα ὀκτὼ μηνῶν !...

— Ἀχ !... ἀνέκραξε φρυάττων ὁ δοῦξ. Τέκνον μου !... τέκνον μου !...

— Ἦτο ὠραία ... καὶ δροσερά ... ἡγάπα ... καὶ ἡγαπᾶτο !... καὶ ἤθελε νὰ ζήσῃ !... Ἀλλ' ἡ ψυχὴ τῆς Αἰμέττης ἀνέμενεν αὐτὴν εἰς τὰς οὐρανίους μονάς ... καὶ ἀνῆρπασεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ κόσμου !...

Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος ἔρρηξε ἀγρίαν ὠρυγὴν καὶ, ὀρμήσας πρὸς τὴν θύραν, ἠνέφξεν αὐτὴν βιαίως καὶ ἐκάλεσε στρατιώτας τινάς, οἵτινες ἵσταντο ἔξωθεν τοῦ δωματίου του.

— Αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ! εἶπε δεικνύων αὐτοῖς τὸν Καπελούζον, ὅστις διέμενεν ἐνώπιόν του ἀκίνητος καὶ ἀπαθής, αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ! συλλαβετέ τον ἀμέσως !... καὶ αὐρίον ! αὐρίον ! εἰς τὸ ἱκρίωμα !... εἰς τὸ ἱκρίωμα τὸν Πέτρον Γεράρδον !... εἰς τὸ ἱκρίωμα !... τὸν Καπελούζον !... εἰς τὸ ἱκρίωμα !...

— Εὐχαριστῶ, εἶπε μειδιῶν ὁ Καπελούζος.

Μόλις δὲ ἐξηφανίσθη, συρόμενος ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, ὁ δοῦξ ἔπεσε, σχεδὸν ἀναίσθητος, εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν ἐκπεπληγμένων ὑπηρετῶν του.

Ἡ εἰδησις τῆς συλλήψεως τοῦ Καπελούζου καὶ τῆς ἀμέσου καταδίκης αὐτοῦ διεσπάρη πάραυτα ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων καὶ διαφοροτρόπως ἐσχολιάσθη.

Καὶ ἄλλοι μὲν ἔχαιρον ἐνδομύχως, διότι ἀπῆλλασσοντο τοιοῦτου ὀχληροῦ καὶ φοβεροῦ ὀχλαγωγέως· ἄλλοι δὲ ἠπόρουσαν ἐπὶ τῇ ἀποφάσει ταύτῃ τοῦ δουκὸς τῆς Βουργουνδίας, ὀφείλοντος χάριτας τῷ Καπελούζῳ, καθὸ συνδραμόντι αὐτὸν μεγάλως εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν σχεδίων του· καὶ ἐπὶ τέλους ἄλλοι, ἐκτιμώντες τὰ προτερήματα τοῦ διασώμου δημίου, ἔδακνον τὰ χεῖλη ἐξ ὀργῆς καὶ ὕβριζον καὶ κατηγόρουν τὸν Ἰωάννην διὰ τὴν ἄτιμον καὶ σκληρὰν ταύτην ἀπόφασίν του.

Οἱ τοιοῦτοι, ὀφείλομεν νὰ το ὁμολογήσωμεν, δὲν ἦσαν εὐαρίθμοι ὥς ἐκ τούτου δὲ ἐλήφθησαν πάντα τὰ κατάλληλα προφυλακτικὰ μέτρα διὰ τὴν ἐπαύριον, καθ' ἣν ἔμελλε νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ θανατικὴ ποινὴ.

Πολυαρίθμοι περίπολοι περιεφέροντο ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων καὶ ὀλόκληρον σύνταγμα πεζικοῦ μετὰ τοῦ ἀναγκασίου ἱππικοῦ περιέζωσε τὸν τόπον τῆς καταδίκης, ἔνθα ἀπὸ πρωΐας ἦτο ἐστημένον τὸ ἱκρίωμα.

Τότε, ὁ καταδικαζόμενος εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου ἔπρεπε, κατὰ νόμον, νὰ ὑποστῇ τὴν διὰ τοῦ τροχοῦ βάσανον καὶ κατόπιν, ἀφοῦ ἤθελον ἀποκοψεῖ τὰ χεῖρας αὐτοῦ, ἐτίθετο ἐπὶ τοῦ ἱκριώματος καὶ ἀπεκεφαλίζετο.

Μίαν ἀκριβῶς ὥραν πρὸ τῆς ὀρισθείσης διὰ τὴν καταδίκην, ἄνθρωπός τις, ὠχρὸς καὶ τρέμων, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων πλήρεις δακρύων καὶ τὸ μέτωπον συνωφρυσμένον εἰσῆρχετο εἰς τὴν εἰρκτὴν τοῦ Καπελούζου καὶ, πίπτων πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἡσπάζετο αὐτοὺς παραφώρας.

— Ὁ Κορζύ ! εἶπεν ὁ Καπελούζος ἐγείρων καὶ ἐναγκαλιζόμενος αὐτόν, εἶσαι σὺ, ἀγαπητέ μου Κορζύ !

— Ναί, ἐγώ, κύριε, ἀπήντησεν ὀλοφύρομενος ὁ δυστυχὴς Κορζύ... ἔρχομαι διὰ νὰ ἐκτελέσω τὸ καθήκόν μου ... ἀλλὰ δὲν θὰ τολμήσω ποτὲ νὰ σηκώσω ἐναντίον τῆς κεφαλῆς σου τὴν μάχαιραν, τὴν ὁποῖαν σοὶ μοῦ ἔδωκες !... Ἀς εὐρουν ἄλλον !... Ἐγὼ σὲ σέβομαι καὶ σ' ἀγαπῶ !... Ἀχ ! ναι, κύριέ μου, σ' ἀγαπῶ !... καὶ ποτὲ δὲν θὰ λάβω τὸ θάρρος νὰ βασανίσω τὸ σῶμά σου. Ω ! τὸ λέγω φανερά ... ποτέ !... ποτέ !...

Ὁ Καπελούζος ἐθεώρει συμπαθῶς τὸν προσφιλὴ ἐκείνον φίλον, τὸν εἰλικρινέστατον, τὸν καλλίτερον ἴσως τῶν φίλων του.

— Κορζύ, τῷ λέγει διὰ φωνῆς γαληνίας καὶ ἡρέμου, ἔχεις ἄδικον.

— Ἐγώ, κύριε ;

— Ναί. ... καὶ ἐντὸς ὀλίγου θὰ το ἐννοήσης.

Ὁ Κορζύ παρετήρει τὸν Καπελούζον μὲ ὕψος ἄγριον.

— Ναί... ἐν πρώτοις ἄφησέ με νὰ σ' εὐχαριστήσω δι' ὅ, τι ἔκαμες δι' ἐμέ. ... δὲν ἐπερίμενα ἀπὸ σὲ τόσῃν ἀφροσύνῃν. Καὶ ὁμῶς δὲν πρέπει νὰ ἐπιμείνης εἰς τὴν ιδέαν σου, ἐννοεῖς ;

— Ω ! ἀλλὰ θὰ τρελλαθῶ, ἐπιθύρσεν ὁ Κορζύ. Πῶς ! θέλεις λοιπὸν νὰ ἤμαι ἐγὼ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ; ... Ὅχι !... ὅχι !... ποτέ !...

— Πρέπει νὰ ἦσαι σὺ, Κορζύ, ὑπέλαβεν ἡδέως ὁ Καπελούζος... καὶ ὅταν μ' ἀκούσης, θ' ἀλλάξης γνώμην... Αὐτὴν τὴν φορὰν εἶμαι χαμένος... τίποτε δὲν εἰμπορεῖ νὰ με σώσῃ... καὶ ἔπειτα, καὶ ἂν μου ἐχάριζαν τὴν ζωὴν, δὲν θὰ ἐδεχόμην !...

— Καὶ διατί ;

Ὁ Καπελούζος ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ Κορζύ.

— Ἡ Ζολάνδη ἀπέθανεν, εἶπεν.

Ὁ Κορζύ ὠπισθοχώρησεν ἔντρομος.

— Ἀπέθανε ; ...

— Ναί.

— Ἀχ ! Θεέ μου ! τί ἀκούω ! Δυστυχισμένο κορίτσι !... Ἀπέθανεν !...

— Ἐννοεῖς λοιπὸν τώρα, διατί δὲν θέλω νὰ ζήσω ;

— Ναί, κύριε, εἶπεν ὁ Κορζύ στεναῖας βαθέως. Ἀλλά, καὶ ἂν θέλῃς ν' ἀποθάνῃς, δὲν θὰ ἤμαι ἐγὼ ὁποῦ... .

— Ἀπεναντίας θὰ εἶσαι σὺ, σοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνω.

Ὁ Κορζύ ἀνεσκίρτησε καὶ ἐνευσεν ἀποφατικῶς.

Ἔπεται τὸ τέλος.

Σ. Τ.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΑΛΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ἡ βασίλισσα κατῆλθε τοῦ φορείου τῆς, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος εὐπατρίδου τῆς ἀκολουθείας τῆς, διηυθύνθη δὲ πρὸς τὴν θυρίδα, ἀφοῦ ἀπεκρίθη :

— Εὐχαριστῶ, κύριε δὲ Βουσύ.

Ἡ φράσις αὕτη ἦτο τὸ συμπέρασμα τῶν σκέψεων τῆς.

Ἡ βασίλισσα προὐχώρει μὲ τὴν κεφαλὴν ὑψωμένην, ἀλλ' ὁ Βουσύ εἰδοποίησεν αἰφνὴς αὐτὴν καὶ τὴν ἐσταμάτησε μάλιστα, λαβὼν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ βραχίονος.

— Ἀ ! προσέξατε, κυρία, ἡ θύρα εἶναι πολὺ χαμηλὴ· ἡ ὕμετέρα Μεγαλειότης δύναται νὰ κτυπήσῃ τὴν κεφαλὴν τῆς.

— Πρέπει, λοιπὸν, νὰ ταπεινωθῶ ; πῶς νὰ πράξω ; ... Νῦν τὸ πρῶτον εἰσέρχομαι εἰς πόλιν τοιοιουτοτρόπως.

Αὗται αἱ λέξεις, ἀπαγγελλεῖσθαι μὲ ὕψος φυσικώτατον, ἐνεῖχον, διὰ τοὺς δυναμένους νὰ ἐννοήσωσιν αὐλικούς, ἐννοίαν καὶ βάθος τοιοῦτο, ὥστε πολλοὺς τῶν περιεστώτων ἐνέβαλον εἰς σκέψεις, αὐτὸς δ' ὁ Βουσύ ἔστριψε τὸν μύστακά του, ἀποστρέψας τὸ πρόσωπον.

— Προὐχώρησες πολὺ, τῷ εἶπεν ὁ Λιβαρότος εἰς τὸ οὖς.

— Καλέ, ἄρρησε, ἀπήντησεν ὁ Βουσύ, πρέπει νὰ ἴδῃ καὶ ἄλλα.

Τὸ φορεῖον τῆς βασιλείας εἰσῆχθη ἐντὸς τῆς πόλεως, καθελκυσθὲν ὑπεράνω τοῦ τείχους, ἐνεκαθιδρύθη δ' αὖθις ἐν αὐτῷ ἡ βασιλομήτωρ, ὅπως μεταβῇ εἰς τὸ μέγαρον. Ὁ Βουσύ καὶ οἱ φίλοι του ἵππευσαν καὶ ἐτάχθησαν ἐκατέρωθεν τοῦ φορείου.

— Ὁ υἱός μου ; εἶπεν αἰφνὴς ἡ Αἰκατερίνη· δὲν βλέπω τὸν υἱόν μου δ' Ἀνζιού !